

El canal

L'HOME MIRAVA COM LI FUGIA LA VIDA.

A uns metres d'ell, el seu cotxe encara cremava.

A terra, vermell i blanc, sang i neu, menstruació i esperma i, més enllà, el blau de les muntanyes envoltat d'un collaret de llum.

L'home pensava: ciutat.

«Encenen els llums massa d'hora. Encara no és de nit. Els estels. No en sé els noms. No els he sabut mai».

Nàusea, vertigen. L'home torna a adormir-se i reprèn el son, el malson, el mateix, sempre el mateix.

Camina pels carrers de la seva ciutat natal i intenta trobar el seu fill. El seu fill, que l'espera en una de les cases de la ciutat, a la casa on ell mateix esperava el seu pare en altres temps.

Només està perdut, ja no reconeix els llocs, li és impossible trobar el seu carrer, casa seva.

«Ho han canviat tot, tot».

Arriba a la plaça principal, les cases brillen al seu voltant, sí, són fetes de metall groc i de vidre, i s'eleven fins als núvols.

«Què han fet? És monstruós!».

Aleshores, ho comprèn.

«Han trobat or. L'or de què parlaven els vells, l'or de les roques, l'or de les llegendes. L'han trobat i han construït una ciutat d'or, una ciutat única, una ciutat de malson».

Deixa la plaça i arriba a un vell carrer ample vorejat de cases de fusta, de granges decrepites. El terra és polsós i li resulta agradable caminar descalç per aquesta matèria.

«Aquí hi ha el meu carrer, l'he retrobat, ja no estic perdut, aquí no ha canviat res».

Malgrat tot, hi regna una tensió estranya.

L'home es gira i veu el puma a l'altra punta. Un animal esplèndid, beix i daurat, amb el pelatge brillant sota el sol que crema.

Tot crema. Les cases, les granges flamegen, però ha de continuar el seu camí entre aquestes dues parets de foc, ja que el puma també es posa en marxa i el segueix a distància amb una lentitud majestuosa.

«On refugiar-se? No hi ha sortida. Les flames o la gola del puma. Potser al final del carrer? Aquest carrer ha d'acabar-se en alguna banda, l'infinit no existeix, tots els carrers s'acaben, desemboquen a una plaça, a un altre carrer. Socors!».

Ha cridat. El puma és a prop seu, just al darrere. L'home no gosa girar-se de nou, ja no pot avançar, els peus li arrenen a terra. Espera amb un espant indescriptible que l'animal, a la fi, li salti sobre l'esquena,

l'esgarri des de les espatlles fins a les cuixes, li esmicoli el cap.

Però el puma el depassa, continuant el seu camí, impassible, per anar a jeure als peus d'un nen que no hi era abans, però que acaba d'aparèixer i que acarona el cap del puma.

El nen mira l'home paralitzat per la por.

—No és dolent, és meu. No li has de tenir por, no menja carn, només menja ànimes.

Ja no hi ha flames, les brases s'han apagat, tot el carrer és, tan sols, cendres dolces i refredades.

Un somriure il·lumina la cara de l'home.

—Ets, potser, el meu fill? M'esperaves?

—No esperava ningú, però, en efecte, ets el meu pare. Segueix-me.

El nen el condueix als límits de la ciutat on s'escola un riu amb reflexos grocs, il·luminat per potents focus. Unes siluetes ajagudes de panxa enlaire es deixen portar pel corrent, els ulls miren al cel estelat.

L'home riu sarcàsticament.

—Criatures de somni? Ancians, sí. Reconec el meu pare i la meva mare a l'aigua del riu de l'eterna joventut.

El puma, daurat, petrificat, s'estira sobre la façana d'un edifici gegantesc.

—No —diu el puma—, ets massa estúpid. No riguis. Això no és el riu de l'eterna joventut, són les canalitzacions de la ciutat que s'emporten els residus. Els morts i tot allò de què la gent es vulgui desfer, com la mala

consciència, els errors, els abandonaments, les traïcions, els crims, els assassinats.

—Hi ha hagut assassinats?

—Sí. Tot això s'ho ha emportat l'aigua límpida de la redempció. Però els morts tornen, el mar no els accepta. Els reenvia cap a un altre canal que els porta cap aquí. Tot seguit, giren al voltant de la ciutat com les ànimes d'altres temps.

—Semblen feliços, tot i això.

—El seu rostre està fixat en una eterna expressió de cortesia. Però el que senten, qui podria saber-ho?

—Tu, probablement.

—Només veig l'exterior. Constató.

—Què constates?

—Que tot exterior envoltat d'un altre exterior es torna un interior, de la mateixa manera que, indubtablement, un interior que admet un interior es converteix en exterior.

—No ho entenc.

—No té importància. Moriràs, cauràs al canal i giraràs pels voltants de la ciutat.

—No. Jo, si moro, m'enlairó cap als estels.

—Els ocells cauen també quan moren i, a més, no tens ales.

—El meu fill?

—És allà, darrere teu, és ell qui t'ajudarà.

El nen aixeca la mà fràgil per tocar l'esquena de l'home, i l'home cau sense fer soroll. Es deixa portar per l'aigua del canal, amb els ulls fits en els estels que ja no veu.

Mentre aixeca les espatlles, el nen s'allunya.

El puma sospira:

—És així, de generació en generació.

Inclina el seu gran cap sobre les potes de davant i tot
l'edifici s'esfondra.